

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Moj prvi božič v Afriki. — Kaj ste prišli gledat v puščavo? — Kuga. — Še nekaj o vožnji z avto. — Mamica Pontoir. — V kojzem hlevu. — Uslišane molitve.

Darovi.

Od 31. julija 1930.

- Za afr. misijone v splošnem: Din 4.657·50; L 334—; Š 40·10.
 - Za najpotrebnejše misijone: Din 9.340—.
 - Za sv. maše: Din 2.530—.
 - Za stradajoče: Din 283·50; Š 7—.
 - Za gobavce: Din 97—; Š 5—.
 - Za odkup sužnjev: Din 3.930—; L 1.010—.
 - Za botrinske darove: Din 2.208—.
 - Za zamorčke: Din 460·50; Š 3—.
 - Za katehiste: Din 205—.
 - Za semeniščnike: Din 450—.
 - Za kruh sv. Antona: Din 2.772·50; L 103·10.
 - Za otroško zvezo: Din 95·85.
 - Za mašno zvezo: Din 577—; L 118·80.
 - Za afriški tisk in katekizem: Din 719—.
 - Za določene namene: Din 35·50.
 - Za določene misijone: Din 971—; L 101·30.
 - Za rože sv. Terezike: Din 389—.
 - Za Klaverjevo družbo: Din 42—.
 - Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 612—.
 - V čast Mar. Ter. Ledóchowski: Din 142—.
- Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!**

Iz kroga naših čitateljev.

Dekliška zveza v Veržeu je priredila misijonsko slavnost in poslala za najpotrebnejše misijone Din 150—. Bog plačaj!

Pri Sv. Aní v Slov. goricah se je nabralo pri blagoslovljenju Križa in posvetitve družine J. Kavčič presv. Srcu Jezusovemu Din 86— za najpotrebnejše misijone. Posnemanja vredno!

„Odkar sem naročena in berem „Odmev iz Afrike“, sem v vsakem oziru bolj srečna“. — N. N.

Moj prvi božič v Afriki.

Piše P. Prieur od Belih očetov, misijonar v Banguelo.

Božič! — Že sama beseda vzvalovi srca evropskih kristjanov, ker jih spominja na najbolj tolažilno in ljubko skrivnost naše sv. vere. Kdo se ne bi pri tem spomnil nepozabnih dogodkov iz otročje dobe? — Pa tudi naši zamorci imajo ta praznik zelo radi. Mladega misijonarja, ki je šele prišel, naravnost preseneti, ko vidi par dni pred praznikom, kako od vseh strani romajo gruče kristjanov proti misijonu. Mnogi pridejo zelo od daleč, kar je združeno s trudom in žrtvami. Mnogi so romali po 5 dni po grdih potih, dež jih je močil, tudi brez nevarnosti ni taka pot v teh krajih, ko ne veš, kdaj te sreča kaka divja žival. Zato romajo v gručah, oboroženi s sulico, ki služi obenem kot potna palica. Zalogo moke nosijo na glavah, da jim služi kot popotnica in kot hrana v misijonu. Pravtako tudi odejo za ponoči. V posebnem zavoju še čevlje in praznično obleko. Toda vse težave so pozabljene ob misli, da bodo smeli k sv. zakramentom in da bodo navzoči pri božičnici.

Brez prestanka dohajajo vedno nove gruče. Potem ko so odložili svoja bremena, gredo takoj v cerkev in se

pridružijo tistim, ki že čakajo ob spovednicah. Spovednice oblegajo od jutra do večera, često po 4 dni, kot n. pr. tu v Hilubula. Štirje patri spovedujejo, včasih tudi pet.

Približa se sv. večer, ki nam je izmed večerov v letu najdražji. Od 11. dalje so pota vsa polna ljudi, ki hite v cerkev. Naša dva uboga zvončka pa zvonita in vabita. Cerkvena vrata so odprta na stežaj, množica se vsiplje v svetišče in ga v kratkem napolni do zadnjega kotička. Oči zamorcev so kar oslepljene od luči in lučic. Vsi so polni občudovanja tolike krasote; in vendar to ni niti senca lepote božičnih cerkvâ v Evropi. Občudujejo okrasje in nakit na oltarjih: palme, cvetlice, zastave . . . V kotu so postavljene jaslice. Dasi so borne in majhne, jih vendar vsi občudujejo in se drenjajo v tisto stran. Vse si ogledajo; ne prezro niti osla in vola.

Sedaj se oglasi harmonij s kora in božična pesem se razlije po cerkvi. Po pesmi se prične sv. maša z leviti, ali kakor pravijo zamorci: maša s tremi duhovniki. Žal, da so mašna oblačila zelo revna. Barva je že davnaj izgubila svoj blesk, blago se ponekod cota. To dela misijonarju žalost in je kakor grenka kaplja pelina v sladko pijačo. Kako si želi misijonar dragocenih mašnih oblačil, da bi mogel božič in druge praznike obhajati čim bolj slovesno. Pa blagajna je prazna in ne sme in ne more se nadejati boljšega v doglednem času. Njegove ovčice, kristjani pa so tako revni! Zato treba pomanjkanje tiho preboleti. Ko pa pomisli, kako v Evropi slovesno praznujejo božič, mu je srce žalostno in rad bi potožil svojo žalost kristjanom v Evropi, pa kaj, ko že itak neprestano berači in prosi! Zato se boji, da postane naposled nadležen. In si misli: Evropa je tako daleč, mojega glasu niti slišali ne bodo. Njegovi kristjani pa slutijo njegovo žalost in pridejo k njemu rekoč: „Oče, ti imaš v Evropi prijatelje, ki so bogati in radodarni. Piši jim, kako si žalosten in česa potrebuješ, pa ti bodo pomagali.“ — Te in take besede so me opogumile, da zopet prihajam in stegujem roke za pomoč. Pomagajte mi iz ljubezni do Boga in bližnjega!

Ljubi čitatelji, oprostite, da sem zašel v stran, ampak nisem si mogel kaj, da ne bi Vam odkril svoje boli.

Sv. maša se nadaljuje in gregorijanski koral jo spremlja na koro. Kreda pa navdušeno pojo vsi ljudje po cerkvi. Kak umetnik bi morebiti rekel, da preglasno, toda misijonarju je v tolažbo, ko sliši kako ta priprosta grla glasno

pojo slavo Stvarniku. Čeprav pojo, vendar pazljivo spremljajo sv. dejanje na oltarju in se trudijo, da prav pobožno z mašnikom vred darujejo brezmadežno Jagnje nebeškemu Očetu. K sv. obhajilu pristopijo v dolgih gručah, zlasti ženske. Otroci so morali o polnoči ostati doma in bodo šele pri veliki sv. maši mogli k sv. obhajilu. Ker vsi čutijo željo, da bi pristopili k sv. obhajilu, morata dva mašnika po tričetrt ure neprestano obhajati. Kako vesel je mladi misijonar, da sme opravljati to opravilo, ko družega vsled neznanja jezika še ne more. Roka mu je že trudna, a želi, da bi bilo pristopajočih še več. Ob takih trenutkih zahvaljuje svojega Boga, da ga je poklical k tako imenitnemu opravilu.

Po slovesni sv. maši ostanejo kristjani v cerkvi še pri drugih sv. mašah. Potem pa gredo drug za drugim molit k jaslicam.

Zjutraj pri prvi sv. maši je cerkev zopet polna, kajti opolnoči niso mogli vsi v cerkev. Ob 9 jih je zopet toliko, kolikor pri polnočnici, in zopet jih na stotine pristopi k svetemu obhajilu. Popoldne pri litanijah pa zopet prav toliko vernikov v cerkvi.

Ob takih dneh misijonar pozabi na ves trud in žalost drugih časov. Četudi misijonar ne more pomagati, da bi bil ta praznik tako slovesen kot si ga želi, pa ima vendarle upanje, da bo prihodnje leto bolje in to vsled podpore evropskih kristjanov.

Kaj ste prišli gledat v puščavo?

Matej 11, 7.

Nekaj o obisku msgr. Rogan v Yaunde (franc. Kamerun) pri msgr. Vogt-u, kakor sam pripoveduje:

Že zdavnaj — pravzaprav že pred štirimi leti, ko sem prišel iz Vzh. Afrike v angl. Kamerun, sem zvedel vesele novice, kako se je Bog razodel ljudstvu v Yaunde in mu naklonil milost rešitve. Domači kristjani in katehumeni, ki so prišli od francoske strani, da bi dobili delo v obširnih nasadih kavčuka in kakao, so mi pripovedovali, kako izumira paganstvo v njih domovini. Včasih so tudi evropski kupci, ki so v franc. Kamerunu prišli v dotiko z Očeti sv. Duha, pripovedovali o velikih rečeh, ki jih je

Bog izvršil v srcih paganov. Toda nisem mogel verjeti tistim, ki so mi o tem pripovedovali, dokler se nisem prepričal na lastne oči, da mi niso povedali niti polovice.

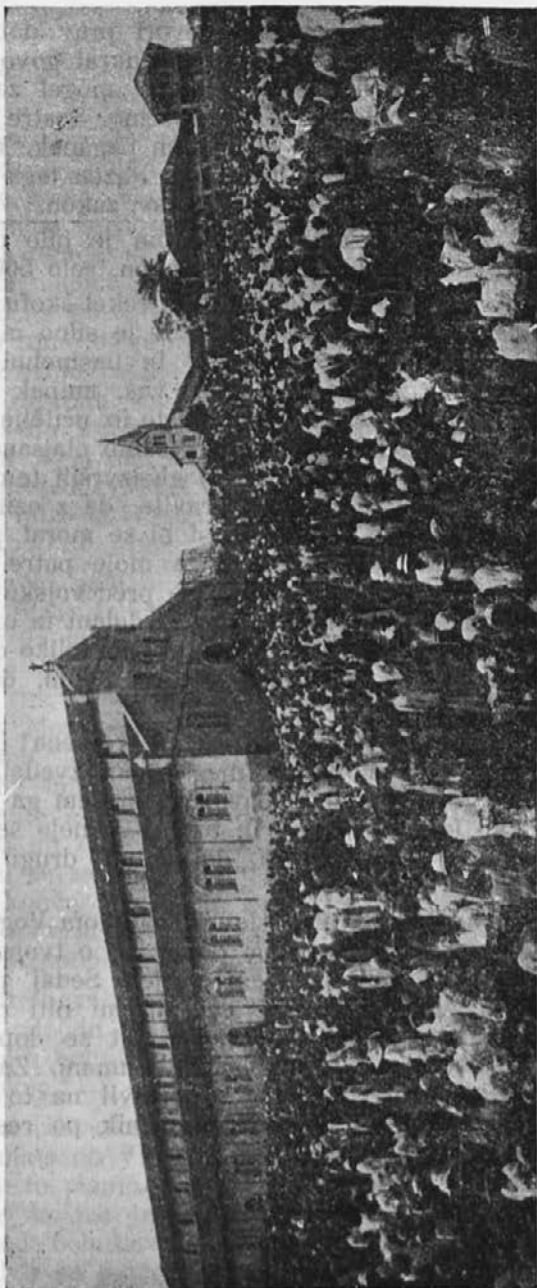
Glavna misijonska postaja Očetov sv. Duha v deželi Yaunde leži 12 železniških postaj proč od obrežja. Kmalu ko se obrne vlak od obrežja v notranjost dežele, zapaziš znake cvetočega krščanskega življenja. Skoro vsi postrežniki, strojevodje, kurjači in drugi uslužbenci pri železnici so ali kristjani, ali vsaj katehumeni, kajti z malimi izjemami nosijo vsi rožne vence, svetinje ali križce na vratu. Tako tudi možje, žene in otroci, ki prihajajo iz gozdov, da pozdravijo mimoidočo železnico. Ako vlak ostane zadosti časa na kaki postaji, da se morejo potniki okrepčati, lahko sklepaš iz tega, ko vidiš, kako se jim blešče aluminijeve svetinje na žolti koži, da so tudi žene in otroci, ki prodajajo orehe, fige, banane, patate, kristjani ali vsaj katehumeni.

Yaunde je edini afriški misijon, kjer sta dve cerkvi druga poleg druge stoječi vsak dan polni. Velika prostorna cerkev izza predvojnih časov služi duhovnikom, bratom in domačinom-seminaristom za skupno kapelo. Razen tega je odločena tudi za otroke ob tistih praznikih, ko je druga namenjena samo odraslim. V njo gre več tisoč otrok. Druga cerkev, prostorna za šest do sedem tisoč ljudi, je bila sezidana šele pred štirimi leti. Načrt za to cerkev je napravil P. Branger, star častitljiv misijonar, ki je bil pred vojno v belgijskem Kongu zelo delaven. Navadne nedelje se zbere v obeh cerkvah približno dvanajst do petnajst tisoč ljudi.

Kot sem omenil gre v novo cerkev šest do sedem tisoč ljudi. Zadnji božič pa jih po šesti sv. maši stotine ni dobilo prostora. Domačini plačajo toliko sv. maš, da je vsak dan v vsaki teh cerkvá po ena peta sv. maša. Razen teh se opravi vsak dan še šest sv. maš. Torej je vsak dan osem sv. maš na tej postaji. P. administrator pa ima poleg teh še mnogo drugih naročil za sv. maše, ki jih oddaja v druge postaje.

40 milj od glavne postaje Yaunde je mali seminar Akonno. Tam bomo otvorili novo misijonsko postajo, zato da razbremenimo glavni misijon. V tem seminarju se vzgaja osem dečkov, ki bodo kedaj apostoli svojih rojakov.

Na glavni postaji je osem sester, ki so pa vse preobložene z delom, kakor tudi patri in bratje. Sestra pred-

V Yaunde, na praznik po službi božji.

nica je bila več let v Ameriki in govori prav dobro angleško. Zelo je vesela, da more zopet enkrat govoriti angleško. Tudi jaz sem bil vesel, da sem mogel za nekaj časa spraviti svojo polomljeno francoščino. Sestre poučujejo v dekliških šolah, učijo katekizem paganske deklice, upravljajo bolnice in sirotišnice i. t. d. Razen tega morajo 300 deklet pripravljati na sv. krst in sv. zakon.

Nekaj časa pred mojim prihodom je bilo odraslih deklet, ki so se pripravljale na sv. zakon, celo 500.

Predno sem odšel iz Yaunde sem rekel škofu Voglu: „Žetev je sicer velika, ampak delavcev je silno malo. Ali bi mi dali dela, ako tu ostanem?“ In nasmehnil se je škof, rekoč: „Dela za vas? Ne le za vas, ampak tudi za vse vaše duhovnike, sestre in katehiste in učitelje. S tem bi nam delo ne bilo odvzeto, ampak samo olajšano. Dela bi bi bilo toliko ko doslej, le da bi ga izvršili temeljiteje in laagodnjeje. Resnično je, kar pravite, da z ozirom na velike milosti in božjo naklonjenost bi se moral počutiti jaz srečnega; toda muči me skrb za moje patre, sestre in brate. Starejši misijonarji, ki so že pred vojsko mnogo trpeli po drugih afriških krajih, so že zdelani in utrujeni; mlajši pa morajo takoj ob začetku sprejeti toliko dela, da tudi ne morejo dolgo vztrajati; zato se bojim, da bodo pred časom oslabei.“

Ubogi mož, ki omaguješ pod težo bremena! Po malo tednih, ko sem se poslovil od njega, sem zvedel, da je umrl eden njegovih najmlajših patrov, ki sem ga ob slovesu videl, ko je bil še zdrav in trden. Pozneje sem prejel tudi pismo, kjer mi poroča, da so tudi drugi misijonarji vsi utrujeni.

Ko sem se zadnjikrat poslavljaj od škofa Vogta, sem mu rekel: „Vse je res, kar sem doma čul o tvojem delu, ampak govoricam poprej nisem verjel. Sedaj pa sem sam prišel in videl na lastne oči, da mi niti polovice niso povedali. Tvoje delo je obilnejše kot se dopovedati da. Srečni so tvoji kristjani in katehumeni. Zahvaljen bodi Bog, ki se je ozrl nate in te postavil na to mesto, da vladaš in sodiš kot njegov namestnik po resnici in pravici.“ (3. Kr. X. 4. — 9.)

Kuga.

M. Cecilija, frančiškanka v Mill-Hill-u, misijonarka v Ugandi, piše Družbi sv. Petra Klaverja:

„Naše bolnice so tako prenapolnjene z gobavci in drugimi kožnimi bolniki, da bomo morali postaviti še novih koč, da bomo mogli vse spraviti pod streho. Sicer smo provizorično že dosedaj postavili nekaj koč iz slame, ki imajo za temelj spleteno bičevje, stene pa so prepletene z bilkami banan. Taka kočica stoji kvečjemu en mesec. Take kočice stavimo navadno za kužne bolnike in jih postavimo zunaj na prostem, kjer ubogi bolniki čakajo osamljeni na svojo zadnjo uro. Prav sedaj kuga zelo razsaja v okolici. Izgubila sem že sedem šolarjev, ki so se baš pripravljali na sv. krst in druge zakramente. Nobeden teh otrok ni živel nad dva dni: pa z veseljem poročam, da so vsi prejeli sv. krst na smrtni postelji. Pri bolezni, ki se tako hitro širi, nam take kočice zelo dobro služijo, ker se lahko hitro postavijo, pa po smrti bolnika sežgo.

Glavar nam je poslal v bolnico revnega moža, ki je bil ves bolan in poln ran in je bil obnemogel na cesti. Ko smo ga vprašali, odkod prihaja in zakaj nima obleke — bil je namreč skoro popolnoma gol — je rekel: „O, prosim vas, obdržite me, postrezite mi in jaz se bom dal krstiti.“ Morali smo se mu smejati, kajti krsta niti omenili nismo. Rekla sem mu, da ga bomo obdržali, čeprav bi se ne maral dati krstiti. Očividno ga je zdravnik iz protestantovske bolnice odslovil, ker ni hotel moliti molitvic, ki jih zahtevajo, predno dajejo bolniku zdravil. Vsi ti reveži se zatekajo potem k nam; mi pa poskrbimo, da pridejo končno v nebesa, kajti to so res hromi, slepi, kruhovi, o katerih govori evangelij. Naša bolnica pa jih vabi k sebi in potem v hišo Gospodovo.

Potrebovali bi denarnih sredstev, da si nabavimo zdravil, odej in hrane. Kočice iz bičja pač nudijo pomoč pri kužnih bolnikih; za navadne bolnike pa je treba velikih bolnic.“

Frančiškanka M. Kevin piše tole: „Veliko zaupanje, ki ga imam do Vas, dragi čitatelji, me nagiblje, da Vam pošiljam to pismo. Potreba je. Vsako jutro obhodim vse travnate kočice in sem priča neznosne revščine. Tole slišim od bolnikov: „Mama, zadnjo noč nisem zatisnil očesa, ker so me grizle podgane.“

Taka tožba reže v srce, zlasti ako jo slišiš iz otroških ust. Ne moremo pa revežem pomagati, kakor bi jim radi. Edino kar moremo, je to, da sporočimo v svet njih grozno bedo. Naj te naše besede pridejo do ušes onih, ki jih je roka nebeškega očeta obdarila z bogastvom in zato morejo lajšati bedo drugih. Ako se hočemo v naši bolnici obvarovati podgan, imamo le eno izdatno sredstvo na raz-

Sestra domačinka pri kuhanju koruze in razdeljevanju za božične praznike. (Otroci so bili ravnokar obdarjeni z oblekami podarjenimi od dobrotnikov).

polago: namreč, da zidamo z opeko. Zato prosim vsakega čitatelja: Prispevaj vsaj za par opek! S tem, da nam omogočite zidanje, boste obvarovali ne le ude naših bolnikov, ampak boste rešili tudi njih duše. Saj ti ubogi domačini kar hrepene, da bi spoznali Jezusovo vero; mi v naši bolnici pa jim to željo tako radi izpolnimo. Če pa niti kozarec vode, ki ga ponudimo žejnemu, ne bo ostal brez

plačila, kakšno plačilo bodo imeli šele oni, ki tolažijo dušno žejo teh tisočev! S tem, da prispevate za nekaj opek, boste pripomogli, da se bo nova bolnica zgradila tem prej. Bog pa nikomur nič dolžan ne ostane; zato Vas bo bogato poplačal za Vaše dobro delo.

Naj bi našo prošnjo slišali vsi tisti, ki si žele zbrati mnogo dobrih del za nebesa; to bodo zakladi, ki jih ne bo snedla ne rja (podgane) ne molji! S tem bodo na'ložili kapital v zanesljivi hranilnici, ki jim bo nosila bogatih obresti. Ljubi Bog naj iz ljubezni do tistih, ki že toliko časa čakajo zboljšanja razmer, obudi požrtvovalnega duha v vseh tistih dušah, ki so od Njega bile obdarovane z večjimi zemeljskimi dobrinami.

Me, misijonarke, ki smo se posvetile Njegovi službi, ga bomo prosile, da jim bo povrnil na tisti način, ki se Njemu zdi najbolj primeren.

Še nekaj o vožnji z avto.

Pismo P. Baumgartner-ja, oblata sv. Frančiška Saleškega v apostolski prefekturi Namakvalandija.

V veliki stiski sem kot misijonar, zato se obračam na Vas. Že eno leto vodim misijon Gibeon, ki je bil 1925 ustanovljen na Ime Jezusovo. Gibeon je mala vas, devet km od kolodvora in ima mnogo domačinov, kar je za misijon velike važnosti. Že četrto stoletje obvladuje ves okraj v misijonskem oziru neka heretična misijonska družba. Vendar je še mnogo paganov, ki doslej še niso hoteli pristopiti h krščanski veri, ali pa so se šele v zadnjem času tu naselili.

Naša misijonska postaja ima štiri misijonske sestre Najsvetejšega Srca; sicer sem pa sam. Mnogo dobrega so doslej storile sestre kot strežnice bolnikov, tako da sem mislil, da ne bo več resne ovire za pristop h krščanstvu. Izkušnja pa je pokazala drugače. Četudi nas obiskuje mnogo bolnikov od vseh strani, se naše nade niso izpolnile; ker misijonar-heretik ima na domačine mogočen vpliv. Stariši ne pošiljajo otrok (80) k nam v šolo; odrasli pagani in protestantje so nam tako sovražni, da naši ljudje med njimi trajno niti stanovati ne morejo. Zato se nobena katoliška družina noče stalno tukaj naseliti. Po človeško rečeno: tu je misijonsko delo na vso moč nevhvaležno. Ne

dvomimo pa, da bodo prišli časi, ko se bo tudi tu ukoreninila katoliška vera in zasijala resnica. Zato ne obupamo. Previdnost božja že ve, kedaj in kako se bo to zgodilo.

Apostolski prefekt hoče, da se brigamo zlasti za vzgojo otrok po starem reku: „Kdor ima otroke na svoji strani, tega je prihodnost.“ Ker pa je otrokom pod kaznijo prepovedano stopiti v naš misijon, moramo otroke drugje poiskati. Tako smo polagoma nabrali 35 zanemarjenih otrok. To je lepa mešanica! Imamo čisto črne (kafri), rjave (hotentote) in dokaj bele (bastarde). Otroci se med med seboj ne sovražijo zbog pokoljenja, kar je pač dar Stvarnika, ki ga je položil v naravo človeško. Na tej podlagi skušamo z enostavnostjo vere družiti tudi enotnost ljubezni kakor nas opominja veliki apostol narodov sv. Pavel. Ta krščanska ljubezen se ne napihuje nad bližnjega in gre molče mimo razlike rase.

Otroke oskrbuje misijon z vsem. So večinoma sirote, ki staršev ali nimajo, ali pa so tako revni, da se zanje ne morejo brigati. Večinoma so pagani. Veseli smo, ko vidimo, kako hrepene po resnici in žele, da bi bili čimprej srejni v naročje sv. Cerkve. Na Belo nedeljo je sedem otrok prejelo sv. krst prav dobro pripravljenih; dva konvertita pa sta se vrnila nazaj v katoliško cerkev.

Kako radi bi sprejeli jaz in sestre še več otrok, ker bi se ti najlažje poučevali v notranji misijonski šoli. Heretični misijonar je v tem oziru mnogo na boljšem, ker ima avto in more hitro obiskati posamezne farme in povesod, kjer je več otrok na enem kraju, lahko ustanovi posamezne zunanje šole. Jaz pa, kot ubog misijonar, moram takorekoč roke križem držati, ker nimam takega prevoznega sredstva. Tudi ko bi imel konja in voziček, bi nič ne opravil; ker pota so dolga in kar je za potovanje največja ovira, je huda suša in pomanjkanje dežja. Vsakdo si lahko misli, kaj je to, ako skozi vse poletje pade le kakih 18 milimetrov dežja. Za gotovo vem, da heretični misijonar pogana ne krsti poprej, dokler ni ta plačal predpisane takse. Celo bolnega otroka noče poprej krstiti, tako da je že mnogo otrok umrlo brez krsta, ker so bili stariši prerevni. Koliko paganov in pripadnikov sekt bi sprejelo katoliško vero, ko bi mogel misijonar priti blizu. Farmer, ki stanuje stotine kilometrov od železnice, neobhodno potrebuje avto; ali ga ne potrebuje misijonar, ki naj rešuje duše, še bolj?!

Kdo bo ugovarjal: Poprej se je izhajalo brez avta v teh krajih, zakaj bi se sedaj ne moglo? Toda, ti kraji, ki so za farme posebno ugodni, poprej niso bili tako obljubljeni. Ako bi imel avto, bi se misijonar ne čutil tako osamljenega kot se tako. Pola, po katerih se živina ob suši muči po več dni, prevoziš z avtom v par urah. Buri se vedno priseljujejo iz Južne Afrike tu sem; zato mora farmer vedno biti navzoč na oddaljenih pašnikih, kjer se mu živina pase, da ga ne okradejo. Buri so večinoma kalvinisti in katoliški veri zelo sovražni. V verskem oziru slabo vplivajo na svojo okolico, kar si vsak lahko misli.

Manjka mi še nekaj važnega, brez česar je za zunanje misijonarjenje le nepopolno, namreč: prenosni altar. Imeli smo en tak altar na razpolago, a smo ga morali dati na novoustanovljeni misijon Marijini dol.

Niso majhne moje prošnje, s katerimi prihajam proseč, da mi pomagata. Misel na neumrjoče duše, ki so tako oddaljene od mene, mi ne da miru. Veliko zaupam na sv. Jožefa in ne bom prej odnehal, da z njegovo pomočjo dobim, kar potrebujem.“

Še nekaj iz pisma P. Zimmerman-a, od Očetov sv. Duha, misijonarja v Loanga:

Nek članek v „Odmevu“ je razpravljal o avtu. Zelo smo ga bili veseli. Ali veste zakaj? Oddaljeni smo le 3 ure od avto-cesta Brazaville-Pointe Noire. Upravljati moramo okolico 212 km². Za svoji dve zunanji postaji Presv. Trojice in Sv. Terezije, potrebujemo avto z dobrim motorjem. Kam ga bomo spravili, nas ne skrbi, ker nam bo rudniška družba dala svojo avtogaražo na razpolago. Nameravamo odpraviti nosače, kakor vi nasvetujete v članku, ker je ta način res predrag. Živila dobivamo vedno težje. Farme obdelovati nimamo časa; zato bi nam dober avto bil neprecenljiva dobrota.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Mamica Pontoir.

Poroča zamorec — domačin, varovanec Klaverjeve družbe.

Cdkar stoji cerkvice sv. Antona, pride vsako jutro mamica Pontoir skozi velika vrata in leze v svojo klop, da čaka na sv. mašo. Dobra starica je v misijonu že zdavnaj domača. Kadar se vračajo patri z dolgega pota domov, trudni in bledičasti, tresoč se mrzlice, da se jim to celo pri sv. maši pozna na glasu, tedaj mamica Pontoir takoj vé, kaj je njena dolžnost. Reče: „Truden si. Čakaj, ti bom nekaj dala.“ In takoj gre in natrga lijan, nakoplje korenin, nabere listja, nastrga skorje z dreves in vse to lepo skuha v lončku in prinese na mizo kot čaj: „Pij!“ Pater izpije vso stvar na dušek. Seveda se mu pri tem zategnejo usta, ker „čaj“ je silno grenak. Toda starica v resnici pozna zdravilna zelišča. To se vidi na tem, da se pater takoj počuti boljšega, tako da bi najrajši zopet navezal nahrbtnik in iznova nastopil pot.

Leto za letom je minevalo; mamica Pontoir se je starala hitro, telo se je upognilo, noge so odpovedovale. Ko bi te vprašal kdo kot Edipa nekoč stoječega pred sfingo: „Kdo hodi zjutraj po štirih, opoldne po dveh, zvečer po treh?“ bi takoj lahko odgovoril, da je to mamica Pontoir, ki že zdavnaj več ne hodi po dveh, ampak kot tretjo pomoč rabi palico, ki z njo vsako jutro tolče po kamenitem tlaku: „Bum, bum, bum!“

Petelin v njeni koči je zapel in tudi to jutro leze starica v cerkev, da v klopi sedeč počaka sv. maše. Stara je kot nekoč Ana v Jeruzalemu v templju. Njen mož je bil nekoč najbolj vnet katolik v Konakry. Umrli ji je pred 30 leti. Ona je že zdavnaj stara mati mnogih otrok. Skoro bi mislili: Bog je pozabil nanjo.

Toda neki dan ji je Bog namignil, da ve zanjo in, da ne bo več dolgo. Zjutraj ob 5. je zvonček zvonil in zvonil, mamica Pontoir ni mogla vstati. Zato je pa doma neprestano molila rožni venec. P. Bondalaz jo je prišel obiskat. Bila sta stara znanca, ki ju je nekoč ločila pokorščina; sedaj pa je naneslo tako, da je mogel priti k njeni smrtni postelji, da ji olajša pot na oni svet. Spovedala se je, potem pa ji je rekel pater: „Mamica, moli danes prav vneto, jutri pa ti bom prinesel Jezusa.“

„Ne, ne!“ je rekla, „takoj mi ga prinesi, ker se mudi.“

Njena hči pa je pripomnila: „Mamica, pomisli, da je že pozno. Počakaj rajši do jutri.“

Ona pa: „Titi, ti tega ne veš. Sv. obhajilo naj mi pater prinese takoj. Nič več ne smeš čakati, pater.“

Pater je odšel.

„Titi, vzemi beli prt, križ, ki ga je bil P. Lorber dal tvojemu očetu, in pa tale kozarec. Vse to postavi na mizo, ker Bog sam bo prišel. Potem vzemi iz omare mojo najlepšo obleko, mi jo obleci in me posadi na stol. Allah fama ya! Ljubi Bog prihaja.“

Duhovnik je položil sv. hostijo na mizico, ki je bila vsa okrašena s cvetkami. Nekoliko je molil tiho, potem pa je priporočil bolnici, naj obudi dejanje vere, upanja in ljubezni. Ona vpraša: „Zakaj hočeš, da bi se jaz bala? Ali ni Bog moj oče? Otrok se vendar očeta ne boji.“ — Mamica Pontoir je prejela Jezusa. V svoji oprani obleki sedi tiho na stolu in moli. Mislil bi, da je mrtva, ko ne bi molkeve jagode druga za drugo padale skozi njene prste.

Po zahvali prosi, da jo posadijo na posteljo napol sedečo, ker jo muči težka sapa. Ponudijo ji vode.

„Nič ne potrebujem,“ reče. „Ali mar nisem ravnokar prejela Boga?“

Tako sedi in moli in tiho premišljuje. Tako se zdi, kot da popotnik težko pričakuje odhoda v srečno domovino. — Naenkrat odpre bolnica oči, razprostire roki, kot da hoče nekoga objeti, ki je nevidno stopil v njeno kočo, in zakliče: „Won fate, nakha na arianna! (Oče naš, kateri si v nebesih!)“ Na to utihne. Strese se po vsem životu — vzdihne . . . roki ji omahneta . . . mamica Pontoir je mrtva. Svoj očenaš je dokončala v nebesih:

V kozjem hlevu.

Piše sestra Engelberta, Zah. Afrika.

Vročje je pripekalo solnce z jasnega neba na obe misijonski sestri od Dragocene Krvi, ki ste bili pokriti s tropičnim klobukom preko belega šlara in imeli gorske palice v rokah. Hiteli ste po strmih utrudljivih in kamenitih stezah proti vrhu Bura-gorovja v Vzhodni Afriki. Obstali ste, da se oddahnete in oterete potne kaplje, ki so jima polzele po razgretem čelu. Natihem ste šepetali: O Jezus, daj nama duš, da ne bova zastonj hodili po teh

težavnih apostolskih potih! — Naposled ste dospeli na vrh Duhovne gore, v bližini svetega gozda in ste potem hiteli po ravni in lažji poti k stanovanju bolne žene, ki ju je klicala. Čudna tihota je bila v koči; ljudje so sedeli nekam čudno mirno po klopeh, kajti zopet se je bilo pripetilo nekaj posebnega, nekaj dotlej neznanega: mlada žena je bila dobila pred par dnevi dete, potem pa jo je napadla neka neznana bolezen. Hudobni duhovi so ji prinesli bolezen, gotovo bo vsej družini v nesrečo — tako so mislili poganski sorodniki. Zato so bili videti vsi veseli, ko so videli, da uboga mlada žena umira. K sreči pa je bila že krščena, in blagi sestri ste bili veseli, ko ste jo videli, kako je udana v božjo voljo.

Toda na vprašanje, kje je vendar dete, so bili vsi tiho, kot da so preslišali vprašanje. Že ste se hoteli vrniti domov, ko jima neki kristjan tajno pove, da naj pogledate še v kozji hlev. Več ni hotel povedati. Nič dobrega sluteč ste se sestri podali tja, in kaj ste zagledali? Izprva ne družega ko temen hlev, poln guoja, trave in nastilja. V zadnjem kotu pa je ležalo dete popolnoma golo, ročici prekržani na prsih, stisnjeno v klopčič in tiho jokajoč.

Ubogi pagani, polni vraž in krivih ver, so bili v strahu vrgli ubogega nebogljenca kravam in kozam pod noge. Niso si upali otroka sami umoriti, upali pa so, da ga bodo koze kmalu pohodile. Bil je v njihovih očeh to otrok nesreče, ker je bil svoji materi povzročil to neznano bolezen. Zato naj umrje! Nihče se ga ni hotel usmiliti in dotakniti. Ko ste ga blagi sestri vzeli seboj, so bili vsi veseli in hvaležni. Veseli ste bili tudi požrtvovalni sestri: deklica, ki je že skoro umirala, si je opomogla, počasi sicer, a gotovo.

Danes je ta deklica trdna, močna rujava zamorka, leto dni stara, že začenja govoriti in hoditi in tako vesela gleda v svet s svojimi velikimi, svetlimi očmi, da je veselje. Gotovo bodo vsi prijazni bralci veseli, ako bodo mogli kedaj v resnici videti malo Marijanico iz vzhodno afriškega gorovja doma. Skoro imam skrb, da rujava lepa zamorka ne bo varna pred ljubimi belimi bratci in sestricami v Evropi, da je ne bodo naposled vzeli seboj. Toda sestre misijonarke, ki bivajo v tistih daljnih gorah, bržkone ne bodo rade dale od sebe male Marijanice, ki je bila tako čudno rešena.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Grofico Marijo Terezijo Ledóchowsko sem prosila v devetdnevnicí, da bi ozdravela od revmatizma. Uslišala me je, in sedaj zopet lahko delujem v misijonu. V zahvalo sem obljubila, da objavim slučaj. Sestra M. C. misijonska sestra Dragocene Krvi.

Porabite poslani denar za kak dober namen v čast grofici Ledóchowski. Obljubil sem to iz hvaležnosti, ako nam pomaga iz neke zadrege. Niti 14 dni ni bilo treba čakati na pomoč. Vsem trpečim in stiskanim priporočam, da jo kličejo na pomoč v vsakovrstnih potrebah. Celó v dolžnost si štejem, da to javno priporočam. N. N.

„Nedavno sem opravil devetdnevnicó k pokojni grofici M. T. Ledóchowski v neki denarni zadregi in sem še med devetdnevnicó dobil nepričakovano pošiljko. Tudi sicer se je vse tako obrnilo, da z zaupanjem zrem v prihodnost. V zahvalo izpolnujem obljubo in pošiljam 100 Din za misijone. — Blagopokojna ustanoviteljica Klaverjeve družbe veliko premore pri Bogu. Naj bi se vsi k njej zatekali.“
Dr. med. S. Gh.

„Po opravljeni devetdnevnicí k Mariji Tereziji Ledóchowski je naš otrok ozdravel, ko je imel veliko bulo na vratu že od rojstva. Ves trud zdravnikov je bil zaman. V zahvalo pošiljam dar za misijone.
R. H. V.

„8. februarja ponoči sem začutila hude bolečine v rebrih in tudi v trebuhu, tako da nisem mogla ležati postrani. Ker je bila drugi dan nedelja, sem mislila, da bom morala doma ostati. Obrnila sem se s prošnjo na pokojno grofico Ledóchowsko in sem položila njeno podobico na boleče mesto. In čudno: bolečine so prejenjale, zaspala sem in ko sem se zjutraj prebudila, sem lahko vstala in šla v cerkev. Potem ves teden nisem čutila nikake bolečine. V zahvale pošiljam 80 Din za gobavce.“
K. V.

„V težki zadevi sem se obrnila do blagopokojne grof. M. T. Ledóchowske in obljubila Din 1000— v zahvalo za njene zamorčke. Bila sem uslišana. Priporočam se ji še nadalje, kakor bom tudi jaz po svojih močeh vse življenje podpirala misijone.“
N. N.

O. M. v Škofji Loki pošilja v zahvalo M. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo Din 1000—.

„Zahvaljujem se služabnici božji, grofici Ledóchowski za zadobljeno zdravje in pošiljam njej v čast Din 100—
J. J.

„Pošiljam mal dar kot zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo in se še nadalje priporočam v neki zelo važni zadevi.“
P. V. Črnomelj.

„V zahvalo M. Ter. Ledóchowski Din 20—.“
M. T. Mavčiče.

„V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo Din 10—.
Neimenovan.

Župni urad v Ž. pošilja v zahvalo Mariji Ter. Ledóchowski Din 38/64.

„Iskrena zahvala Mar. Ter. Ledóchowski in Mali sv. Tereziji za srečno prestano operacijo. Zopet lahko izvršujem svoja dela. Pošiljam dar Din 200— za najpotrebnejše misijone.“ A. R. Teharje.

„Bila sem nevarno bolna. Zdravniki in vsak, kateri me je videl, je izgubil vse upanje. Zatekla sem se z devetdnevnicó k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in začelo se mi je obračati na boljše. Pošiljam mal dar in prosim še nadalje pomoči pri njej, da mi pomaga do popolnega okrevanja.“ F. H. Sv. A.

„Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledóchowski in in blaženemu Don Bosku za velike prejete milosti in darujem Din 200—.“ I. M., Ljubljana.

O pomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prebitevale razsodbo apostolske Stolice.

Priporočajo se: K. B. se priporoča služabnici božji v težki zadevi. — Priporočam se Mar. Ter. Ledóchowski v neki važni zadevi. V. S. Šoštanj. — Priporočam se Mariji Tereziji v težki bolezni in obljubljam objavo, če bom uslišana, K. K. Žetale. — Priporočam se Mar. T. Ledóchowski za zdravje, ako je božja volja. M. D. Metlika. — N. N. se priporoča v neki težki zadevi.

N. N. se priporoča sv. Blažu, sv. Mali Tereziki in grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje grla in pluč. Če bo uslišana, obljublja dati za botrinski dan zamorski deklici novo ime Marija Terezija in za kruh sv. Antona.

Zahvale z darovi.

V čast presv. Sreu Jezusovemu, Kraljici sv. Rožnega venca, Lurški Materi božji, sv. Jožefu, sv. Frančišku, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, služabnici božji Mar. Ter. Ledóchowski: K. M. v J., Din 100—; N. N., Din 180—; N. N., Din 100—; N. N. Loka, Din 100—; N. N., Din 20—; A. T., Din 50—; M. C. Breznica, Din 100—; Amerika, 1 Dol za 1 sv. mašo v čast Mali Tereziki.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na god sv. apostola Janeza Ev.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Katekizem za zamorčke.

Kdo izmed blagih čitateljev, velikodušnih čitateljic, bi hotel kateremu ukaželjnemu zamorčku pomagati do tako zaželjenega Katekizma ali Zgodb sv. pisma? — To storite prav lahko, ako pristopite k „Zvezi afriškega tiska“ ali pa pomagate z milodari v ta namen. (En katekizem stane 25 Din.)

Redni udje prispevajo letno 15 Din; **podporni udje** letno 60 Din; **dosmrtni udje** enkratni prispevek 1500 Din; **ustanovniki** 30.000 Din. Pristop je naznaniti Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

Kratka poročila o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena l. 1894. z izrecnim dovoljenjem sv. očeta papeža Leona XIII. Ustanoviteljica je grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. je bila družba od svete stolice končno odobrena.

1. Namen družbe: Sodelovati pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. Uredba: Verski zavod (pomožnih misijonark za Afriko) kateremu se pridružijo osebe iz svetnega stanu: vnani člani, podporniki in podpornice.

3. Sredstva v dosego namena: Urejeno in vztrajno delovanje z besedo in tiskom z namenom, da bi se vsi katoličani navzeli misijonskega duha in kot posledice tega: da bi bilo vedno več misijonskih poklicev in vedno več takih, ki bi molili za misijone in jih podpirali z miloščino, denarjem in darili.

Poklic „pomožne misijonarke“.

„Med vsemi božjimi deli najbolj božje je, sodelovati za blagor neumrljivih duš.“ To je geslo Družbe sv. Petra Klaverja in tudi njenih notranjih članic „pomožnih misijonark za Afriko“. One posvetijo vse svoje življenje službi misijonov. Njih naloga je, da z molitvijo in darovi pomagajo misijonarjem in misijonskim sestram v Afriki. Kdor se želi natančneje poučiti o tem misijonskem poklicu, naj se obrne na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Priporočila v molitev.

Presv. Srcu Jezusovem in Marijinem, Mariji pomagaj, Lurški Materi Božji, Sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, služabnici božji Mar. Ter. Ledóchowski in obljublajo dar, če bodo uslišani: Š. A., Žiđe — M. L. — B. M., Betanjci — M. D., Metlika.

Nadalje se priporočajo v molitev: Betanjci — Norički vrh — Žeger — Dražgoše — Bočna — Sv. Janez ob Bohinju — Podlogar.

Spomin za umrle.

† Lončar Mr., Zagreb — Raunacher Ema, Ljubljana — Berlec Fr., Kandija — Moličnik Mr., Karnica — Cvar Uršula, Zamostec — Forte Ivan, Semič — Kopše Kat., Žiri — Sagadin Frančiška, Laporje — Uršič Josip, St. Danijel p. Prevalje — Žust Kat., Škofja Loka — Gmajner Jožefa, Ciglence — Peče Jožef, Št. Vid pri Stični
R. I. P.

V spomin blagi dobrotnici † Nežiki Slatinšek pri Sv. Barbari. Volila je v svoji oporoki Din 250.— za odkup zamorske deklice in najpotrebnejše misijonske namene. Pokojna Nežika je bila vedno skromna in goreče vneta za misijonsko delo, posebno za rešitev ubogih zamorčkov. Svetila ji večna luč!

Miklavževo in božično darilo!

Izvanredna priložnost!

Misijonski prijatelji, nabavite si za malo denarja lepe knjige:

4 povestne knjižice za

5 Din

1. Škapulir sužnja.
2. Zgodba male Marije.
3. Janko in njegov angel.
4. Male pomožne misijonarke.

4 igre za dekleta, samo

8 Din

1. Afindra, zamorska deklica.
2. Umijmo zamorčka.
3. Klic božji.
4. Lakota v črni deželi.

2 igri za mladeniče, samo

6 Din

1. Misijonar.
2. Naprednjak ob Kongu.

Te nizke cene trajajo samo do novega leta

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova 1

Klaverjev misijonski koledar 1931

z mnogimi poučnimi in zabavnimi povesticami in slikami iz prekmorskih misijonov. Ima lepo barvano prilogo. Vsak naročnik dobi zastoj „Devetdnevnicu k Srcu Jezusovemu“. Cena Din 5.—, pri naročbi 10 izv. eden povrh.

Misijonski koledarček za mladino 1931

vsled lepih slik in izbrane vsebine vsem staršem in vzgojiteljem toplo priporočamo, naj ga kupijo ljubi deci. Je tudi jako primerno novoletno darilo. Letos ima lepo barvano prilogo. **Cena izvodu 3 Din**, pri naročbi 10 izv. eden povrh.

„ZAMORČEK“

ilustrovan mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših bratov. Stane na leto Din 7.—, L 4.—, Š 1.50.